

ATUNCI CÂND CREZI ÎN MINUNI!

Încep cu o dilemă: pe de o parte, aş vrea să scriu cât mai concis, ca să nu plictisesc, pe de altă parte, aş vrea să dau cât mai multe detalii, ca să înţelegem. La sfârşit, o să trageţi singuri concluzia.

Să începem cu...finalul: indiferent cât de lung sau de greu vi se va părea drumul adopţiei, să ştiţi că MERITĂ toate eforturile, aşteptările, dezamăgirile, spaimetele, emoţiile. Minunea ce vă va umple viaţa este supremă.

Începeţi cu ignorare: ignoraţi-i pe aceia care (sigur aţi primit astfel de „încurajări”) vă spun dojenitor: „Ce prostie faci! E copilul tău şi tot poate să-ţi facă probleme, dar unul străin....” . Da, e adevărat, această mentalitate încă o au mulţi din jurul nostru. Aşadar, nu vă preocupaţi decât de ceea ce vă doriţi cu adevărat.

Suntem o familie care nu e chiar tipica familie care doreşte să adopte: suntem mai în vârstă decat majoritatea (avem peste 50 de ani), iar soţul meu a avut un băiat din prima căsnicie. Băiatul a fost într-o maşină (pasager), care a intrat într-un cap de pod şi s-a rupt în două.....

Această tragedie din familia noastră ne-a schimbat destinul.

O să vă povestesc cât pot de detaliat etapele prin care am trecut: vrând să dăm un nou sens vieţii noastre după dispariţia primului copil, am început să ne gândim la variante...să avem un copil natural nu era posibil, inseminarea in vitro era un mare risc pentru mine....fără şanse de reuşită, aşa că, am ajuns la varianta adopţiei.

Bun...şi??? Nu ştiam mai nimic despre această procedură de a avea un copil. Lucrăm în învăţământ şi am întrebat printre colegi dacă ştie cineva ce trebuie să facem: „Căutaţi un număr de telefon şi sunaţi!”, ne-a deschis cineva ochii, cum spune românul. Am sunat şi, o voce caldă ne-a invitat la sediu să discutăm.

Înainte de a trece mai departe, vreau să fac două menţiuni:

1. Dacă nu sunteţi ferm hotărâţi să adoptaţi, renunţaţi, drumul nu va fi uşor şi veţi avea momente de disparare, când vă veţi pune întrebarea: „Cine m-a pus....??”

2. Auzisem şi noi(c-aşa-i la români), că îţi trebuie bani mulţi ca să adopti un copil. Total fals, în cazul nostru: Roxana şi Dana, cele două coordonatoare ale noastre, nu au vrut să primească nici măcar o bomboană. Ba nu, mint: la una dintre întâlnirile de la noi de acasă, au mâncat câteva fructe...pentru ca le aranjase Edi sub forma unui chip de copil şi a unei flori. În rest, două doamne informate, receptive, apropiate de copii, cu răspunsuri la cele mai multe dintre întrebările noastre şi foarte răbdătoare.

Să revenim: prima vizită la sediu, ne-a speriat un pic: multe condiţii, multe documente, multe avize medicale...nu prea convinşi că vom reuşi, am continuat...Cu dosarul gata, fericiţi nevoie mare că lucrurile merg destul de repede, ne-am dus din nou la „Adopţii”. În acel moment, cand Roxana ne-a spus ce urmează şi termenele, ne-am revoltat: „Sunt atâţia copii fără familie şi se târănează atât de mult lucrurile.” Parcurgând etapele, ne-am dat seama că sunt necesare, chiar dacă unele dintre ele par ridicole la un moment dat. Un an şi jumătate, cât a durat procedura la noi (până am luat copilul acasă), ni s-a părut o veşnicie. Acum ne dăm seama că a meritat: am parcurs un drum anevoios, e adevărat, dar... am primit la finalul drumului....o minune! „Eşti minunea mea!”, asta îi zic foarte des copilului meu şi acum, la cinci ani de când e acasă la el, aşa cum îi place să spună.

După primul șoc ne-am hotărât să lăsăm lucrurile să se desfășoare firesc, să nu avem așteptări mari și să nu încercăm ”să ne cumpărăm copilul”. Au urmat aproximativ trei luni și jumătate grele, ciudate, supărătoare, pline de speranțe, optimiste...ne-au fost cerute caracterizări de la colegi, ni s-a făcut anchetă socială, s-au purtat discuții cu prieteni, rude, vecini....nu a fost simplu: ești în alertă mai tot timpul: dacă nu îndeplinesc condițiile pentru locuință, dacă nu vrea nimeni să îți facă o caracterizare, dacă vreun vecin cârcotaș „bagă vreo strâmbă”....sunt stări prin care treci, sunt senzații pe care le trăiești, sunt zile care ți se par interminabile, sunt situații care ți se par fără ieșire.

Am făcut și cursuri pentru părinți. Aceste cursuri sunt dintre lucrurile acelea despre care spuneam mai sus că ni s-au părut ridicole. „De ce ne trebuie nouă cursuri? Eu sunt educatoare, soțul meu a mai avut un copil...”. Acum, cu mâna pe inimă pot să vă spun că au fost cele mai folositoare, cele mai instructive și cele mai amuzante situații pe care le-am trăit în această perioadă. Îmi amintesc și acum jocurile de rol sau de creație pe care le jucam și, vă rog să mă credeți că trăiesc cu copilul meu situații simulate prin jocurile acelea.

Eiii, în final, am primit „Atestatul de familie aptă să adopte” și, de-abia de atunci a început perioada cu adevărat tulburătoare, când te aștepti ca la primul telefon să îți găsești copilul, când aștepti să se întâmple ceea ce ne tot spuneau Roxana și Dana, că o să știi când va veni copilul tău, când ți se pare că ai avut prea multe cerințe și de aceea nu există un copil care să se potrivească cu tine. **Am uitat să vă spun că, pe la începutul procedurii, trebuia să completezi o cerere cu preferințele tale în ceea ce privește copilul pe care vrei să îl adopți – să aibă un ochi verde și unul albastru, să aibă părul creț și să fie devreme acasă .... glumesc, desigur, dar .... Cerințele noastre principale s-au referit la vârstă (să fie mai mare de trei-patru ani și la sex .... adică nu am avut preferințe în acest sens, însă este un document orientativ mai mult.**

Să revenim: așadar, a urmat (teoretic, pentru că practic, puteai să-ți găsești copilul după o săptămână sau deloc), un an (atât cât era la vremea aceea valabil atestatul) în care tresăream la fiecare telefon de la „Adopții”, când ascultam cu sufletul la gură scurta caracterizare care ni se spunea telefonic, când trebuia să luăm rapid hotărârea dacă refuzăm potrivirea sau să spunem, cu glas tare, cuvintele magice: „Da, mergem mai departe!”

Între 6 iunie 2014 și 17 aprilie 2015, atât a durat așteptarea noastră. Pe 6 iunie am primit atestatul, pe 17 aprilie a venit „acel” apel telefonic. Primisem multe telefoane, niciunul nu ne-a convins. Ni se părea, la un moment dat, că ni se refuză adopția pentru că suntem prea bătrâni, ni se părea că Dumnezeu nu vrea să (mai) fim părinți, auzeam tot felul de păreri, opinii despre cât de greu se încheie o adopție ... Aș minți dacă n-aș spune că am fost și demoralizați la un moment dat și supărați pe tot sistemul de adopții din România și furioși că se apropia termenul la care expira atestatul și noi nu trecusem de prima fază a procesului de adopție, informațiile telefonice. Nu vă panicați, nu vă fie teamă să refuzați copii dacă așa vă spune instinctul....nu există un număr strict de copii pentru care puteți opta. Gândiți-vă bine, nu vă cumpărați o mașină sau o mobilă, „aduceți pe lume” un copil care are toate drepturile unui copil natural, copil la care nu puteți renunța dacă, jucându-se, v-a spart vaza preferată sau v-a deranjat ciucurii de la covor.

În luna aprilie 2015, nu mai eram prea optimiști: ne hotărâsem să mai facem un atestat dacă nu se rezolva situația până pe 6 iunie și...atât. Nu credeam că mai avem putere să o luăm de mai multe ori de la capăt, deși, în această perioadă am fost și la întâlniri cu familia ca noi, care nu trecuseră de etapa informațiilor la telefon. La una dintre aceste întâlniri, a venit o doamnă care era la al treilea sau al patrulea atestat și nu dezarma.

Trebuie să fiți pregătiți pentru tot felul de potriviri: **pe baza dorințelor voastre, a caracteristicilor copiilor, se genera o listă cu 10 familii care sunt în potrivire cu un anumit copil și urmează proceduri mai mult sau mai puțin complicate.** Ideea este să dispuneți de timp (concediu, învoiri, schimb de tură...cam așa ne-am descurcat noi) și de o sumă de bani-copilul se poate afla în alt județ sau departe de locul unde locuiți și sunt ceva drumuri de făcut (noi ne-am limitat la două județe) și...cu mâna pe inimă vă spun că din momentul în care vă găsiți copilul, ați vrea să îi cumpărați și luna de pe cer.

Să revenim: în starea asta de nesiguranță, debusolare, neîncredere, tristețe...pe 17 aprilie primesc telefon: „Sunteți în potrivire cu un băiețel născut pe 7.07.(imediat am reacționat în sinea mea: 7? Cifra mea norocoasă?), de etnie român, dezvoltat normal, cu probleme de vorbire...declarat adoptabil în ianuarie 2015, este la asistent maternal de la 2 săptămâni pentru că mama era elevă când l-a născut și l-a abandonat. Pur și simplu, fără avertisment, fără să gândească prea mult, am dat liber primului impuls și am spus: „Da, merg mai departe!”

Mai departe însemna să mergem la Direcție să aflăm mai multe detalii din viața copilului. Și, atunci am avut un alt șoc major: l-am întrebat pe soțul meu ce facem dacă mie îmi place un copil și lui, nu. Răspunsul a fost clar: ”Îl luăm!”

De aici începe povestea noii noastre familii. Mai aveți un drum lung de parcurs, dar, la final o să primiți răsplata.

Din această etapă am să vă povestesc doar un episod:

-Prima întâlnire: are loc într-un spațiu cunoscut copilului, fără să-i spuneți de ce v-ați întâlnit; noi ne-am întâlnit în parc. Educatoarea din mine a știut că trebuie să afle ce îi place copilului să facă: să construiască. Asta pentru că, logic gândind, de ce l-ar interesa pe un copil să se „lase analizat” de doi străini, când el a venit în parc să se joace... Am luat o pungă de jucării de construit și, acolo, pe o bancă în parc, l-am rugat să mă ajute să construiesc, pentru că nu mă pricep. După această primă întâlnire și termenul de gândire de 3 zile (nouă nu ne-au trebuit acele zile, ne-am hotărât pe loc), perioada următoare a fost fantastică și cumplit de grea, în același timp.

Poate că altă dată o să vă povestesc toate stările prin care am trecut, toată încrâncenarea că nu se mai termină odată să-mi iau copilul acasă, toate situațiile mai mult sau mai puțin plăcute în legătură cu asistenta maternală; am un caiet cu toate aceste însemnări și, uitându-mă acum pe el, constat că e foarte mult de povestit, încă.

Sper din suflet ca toți cei care credeți sau nu în minuni să aveți parte de una, cel puțin așa cum am avut noi.